

VASTE COMMISSIE VOOR
TAALTOEZICHT

Brussel, 13 -03-1997



De heer Elio DI RUPO
Vice-Eerste Minister en
Minister van Economie en
Telecommunicatie
North Gate III

E. Jacqmainlaan 154

1000 BRUSSEL

Uw brief van

Uw kenmerk

ONS KENMERK
28.203/I/PF
CV/MM

Bijlagen

Mijnheer de Vice-Eerste Minister,

Ter zitting van 20 februari 1997 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan uw vraag om advies betreffende de taalregeling die van toepassing is op de uitvindingsoctrooien.

De VCT heeft zich als volgt uitgesproken over de zes door u gestelde vragen.

1e vraag

"Voert de wet van 8 juli 1977 houdende goedkeuring van diverse internationale akten (...) voor de Europese octrooien een specifieke taalregeling in of moet zij worden geïnterpreteerd als een verwijzing naar de algemene wetten op het gebruik van de talen?"

De op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT) zijn van toepassing op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet (artikel 1, § 1, 1°, SWT).

De wet van 8 juli 1977 houdende goedkeuring van (diverse) internationale akten (...) bevat een specifieke taalbepaling (artikel 5) m.b.t. de Europese octrooien opdat die van kracht worden op het nationale grondgebied.

Aangezien er een specifieke taalregeling bestaat en het bovendien buitenlandse bescheiden betreft, zijn de SWT niet van toepassing.

Het toezicht op de toepassing van die bijzondere wet valt niet onder de bevoegdheid van de VCT.

2e vraag

"In welke talen worden de Belgische octrooi-aanvragen ingediend in de volgende gevallen:

- ingediend door een particulier uit de diverse taalgebieden;
- ingediend door bedrijven uit de diverse taalgebieden;
- ingediend door personen of door bedrijven die in het buitenland gevestigd zijn."

De aanvragen voor Belgische uitvindingsoctrooien worden ingediend bij de Dienst voor Industriële Eigendom (DIE). Elke aanvraag moet voldoen aan bepaalde voorschriften en vormen die door de wet van 28 maart 1984 (artikels 13 tot 17) op de uitvindingsoctrooien worden voorgeschreven.

De Dienst voor Industriële Eigendom wordt beschouwd als een centrale dienst waarvan de werkkring het hele land bestrijkt.

1. Indien de aanvraag door een particulier wordt ingediend, wordt ze in de taal van zijn keuze gesteld (Nederlands, Frans of Duits), ongeacht zijn woonplaats.
2. Indien de aanvraag door een nijverheids, handels- of financiebedrijf wordt ingediend, gebruikt dit laatste, voor de bij wet opgelegde akten en bescheiden, de taal van het gebied waar zijn exploitatiezetel gevestigd is, conform artikel 52 van de SWT en conform artikel 5 van het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen van de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede van de door de wet en verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen, wat het Nederlandse taalgebied betreft.

Het bedrijf dient bijgevolg zijn aanvraag tot verlening van een uitvindingsoctrooi als volgt in te dienen:

- in het Nederlands wanneer de exploitatiezetel van het bedrijf in het Nederlandse taalgebied gevestigd is (met inbegrip van de rand- en taalgrensgemeenten in dit gebied);
- in het Frans wanneer de exploitatiezetel van het bedrijf in het Franse taalgebied gevestigd is (met inbegrip van de taalgrensgemeenten in dit gebied en de gemeenten uit het Malmédysse);
- in het Nederlands of in het Frans, naar keuze, wanneer de exploitatiezetel van het bedrijf in Brussel-Hoofdstad gevestigd is;

- in het Duits wanneer de exploitatiezetel van het bedrijf in het Duitse taalgebied gevestigd is.

3. Indien de aanvraag wordt ingediend door particulieren of door bedrijven die in het buitenland gevestigd zijn. Het taalgebruik inzake de betrekkingen tussen bedrijven of particulieren die in het buitenland gevestigd zijn en de Belgische centrale diensten wordt niet geregeld door de SWT. De particulier of het bedrijf die in het buitenland gevestigd zijn wordt dus de keuze gelaten in welke taal zij zich tot een Belgische centrale dienst richten.

3e vraag

"Indien Belgische octrooien in het Duits mogen worden ingediend zonder vertaling achteraf, hoe wordt die mogelijkheid dan verenigbaar met de verplichting volgens welke het ministerieel besluit tot uitreiking van het octrooi in het Frans en in het Nederlands moet worden gesteld?"

Het octrooi wordt verleend in de vorm van een ministerieel besluit, met toepassing van artikel 22 van de wet van 28 maart 1984.

Krachtens artikel 56 van de SWT worden de koninklijke en ministeriële besluiten in het Nederlands en in het Frans gesteld, niet in het Duits. Zij mogen echter eentaling zijn wanneer zij uitsluitend betrekking hebben hetzij op het Nederlandse, hetzij op het Franse taalgebied.

In haar vorige adviezen heeft de VCT er echter meermaals op gewezen dat het, gezien de evolutie van de opvattingen en de institutionele hervormingen, wenselijk was dat een Duitse vertaling werd gevoegd bij de koninklijke en ministeriële besluiten betreffende het Duitse taalgebied.

Sindsdien legt de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap, gewijzigd door de wet van 18 juli 1990, in haar artikel 76, een officiële Duitse vertaling op van alle wetten, decreten, ordonnances, besluiten en verordeningen. De vertaling gebeurt onder verantwoordelijkheid van de arrondissementscommissaris die bevoegd is voor het Duitse taalgebied. De officiële vertalingen worden door de Koning vastgesteld en in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt.

Een ministerieel besluit waarbij een uitvindingsoctrooi wordt verleend heeft enkel betrekking op de particulier of op de privé onderneming die de aanvraag daartoe heeft ingediend; bovendien wordt het niet in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd. Het mag derhalve, krachtens artikel 56, 2e lid, eentaling zijn.

Een dergelijk ministerieel besluit is eveneens een handeling in de betekenis van de SWT; het is opgesteld door een centrale dienst en valt derhalve onder toepassing van artikel 42. Dat artikel bepaalt dat de centrale diensten de akten, getuig-schriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen stellen in die van de drie talen (Nederlands, Frans, Duits) waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.

Een particulier of een privaat bedrijf (dat in casu met een particulier wordt gelijkgesteld) is dus ertoe gerechtigd van een centrale dienst een in het Duits gestelde akte te krijgen wanneer die wordt gevraagd (en ongeacht de woonplaats of de zetel van de betrokkene).

Aangezien een ministerieel besluit tot uitreiking van een uitvindingsoctrooi eveneens een handeling van een centrale dienst is, als bedoeld door artikel 42, zou het bijgevolg in het Duits moeten worden gesteld wanneer een particulier of een privaat bedrijf zulks vraagt.

Deze zienswijze zou het tevens mogelijk maken de toepassing van artikel 42 SWT te verenigen met die van artikel 56, SWT, evenals met die van artikel 76 van de wet van 31 december 1983.

4e en 5e vraag

"Wanneer een Europees octrooi in het Duits wordt uitgereikt, moet er dan, in België, een Franse of Nederlandse vertaling worden geëist alvorens het octrooi van kracht kan worden? Zo ja, moet er dan een onderscheid worden ingevoerd op grond van de lokalisering en de status (particulier of bedrijf) van de octrooihouder?"

"Wanneer een Europees brevet in het Engels wordt uitgereikt, in welke talen kan de octrooihouder dan, in België, een vertaling deponeren? Verschilt de keuzemogelijkheid naargelang van de lokalisering of de status van de octrooihouder?"

Het Europees octrooi, dat bestaat uit een getuigschrift waaraan een octrooischrift wordt toegevoegd met o.m. de beschrijving van de uitvinding, is een buitenlands document dat door een buitenlandse instantie wordt uitgereikt (het Europees Octrooibureau) en is onderworpen aan een internationale wetgeving (diverse overeenkomsten betreffende Europese octrooien).

Dit soort bescheiden valt niet onder toepassing van de SWT (zie vraag 1).

5.

6e vraag

"Ingeval de VCT zou voorstellen m.b.t. buitenlanders strengere regels te hanteren dan m.b.t. alle of sommige Belgen (bv. particulieren uit het Duitse taalgebied), hoe is dat onderscheid dan verenigbaar met de vereiste nationale behandeling?"

Gezien de antwoorden op de vorige vragen is deze vraag niet meer aan de orde.

Met de meeste hoogachting,

De Voorzitter,

A. VAN CAUWELAERT-DE WYELS